

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' ἑβδομον μετροῦντες χρόνον
 'στὴν γῆν ἑδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

Μάρτη τριανταμία
 κι' ἀγάπη κι' εὐθυμία.

**Ἀναστάσιμα πολλὰ
 καὶ μεγάλα καὶ ὑψηλά.**

Πάσχα λαμπρὸν κι' ἐράσμιον
 καὶ Πάσχα πανσεβάσμιον.
 Σούβλας ἐπ' ὤμων ἄρῳμεν,
 πιστόλας ἀμολάρῳμεν,
 τοὺς γείτονας φονεύσωμεν,
 εἰς αἵματα βακχεύσωμεν.

Δεῦτε τὰ φῶτ' ἀνάψωμεν,
 κόκκινα τᾶσπρ' ἄς βαψώμεν,
 κι' ἄς μέλψωμεν τροπάριον
 εἶδος μεγαλυνάριον
 'στὸν Κόντη τὸν σωτήριον,
 τὸν ὑψηλὸν μας κύριον.

Πάσχα, Κορφιάτης λυτρωτής,
 Πάσχα, Ρωμᾶνος νικητής,
 ἐμπόδια 'πηδήσαμε
 τὸ στῆθος μας εὐφράνθη,
 προνόμια 'κερδίσαμε,
 Σουλτάνος ἐπικράνθη.

Τὸ γαῖδαρόν μας δέσωμεν 'στὴν θύραν τοῦ Ταμείου,
 ὁ Μινίστρος ἀπεκύλισε τὸν λίθον τοῦ μνημείου,
 τὸν νεκρὸν κατέκειντο προνόμια τοῦ γένους
 ἀνάστασιν ἐπρόσμεναν ἀπὸ Μινίστρον ξένους.

Δεῦτε λοιπὸν ἐμφράξωμεν
 τῶν ὑπονόμων στόμια,
 καὶ πρὸς ἀλλήλους κραῖζωμεν :
 «ἀνέστησαν προνόμια».

Ἰμνήσωμεν 'στὸν οἶστρον μας
 τὸν Ἄθω τὸν Μινίστρον μας,

Χίλια κι' ἑννιακόσα κι' ἓνα
 κι' ὅλο τὰ συνειθισμένα.

Ποῦντος ἑπτακόσα καὶ τριανταένα,
 Πασχαλιὰ μὲ σοῦβλας καὶ μ' αὐγά βαμμένα.

καλὰ τοὺς τὴν ἐσχάρωσε
 καὶ τὸ Γιλδίζ 'κακάρωσε.

Χαρτιά μας ἐκυρώθησαν,
 καὶ μ' ὄψιν ὡς σουδάριον
 δυνάμεις ἐνεκρώθησαν
 ἐμπρὸς 'στὸν Καγκελάριον.

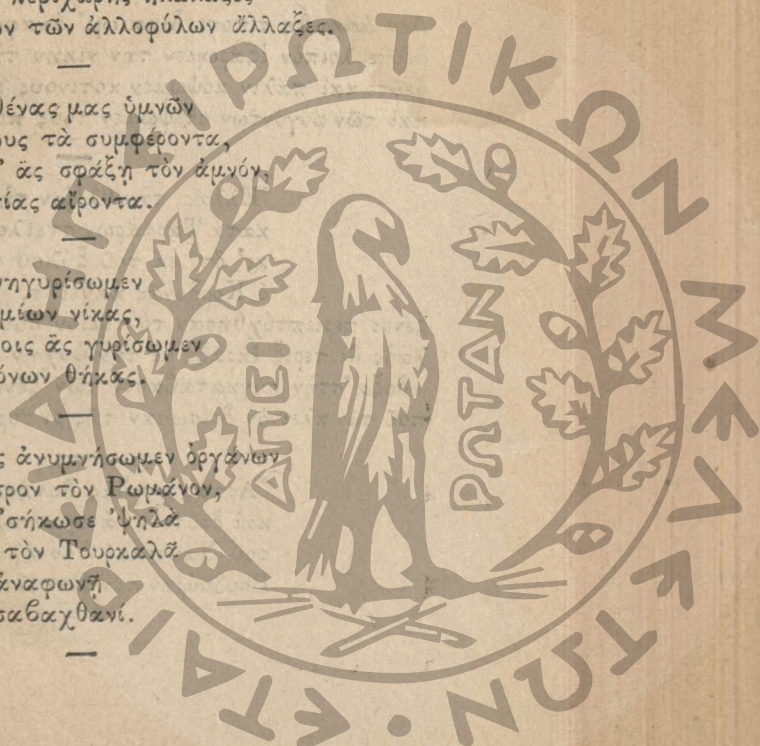
Ὅποιον Πάσχα δι' ἡμᾶς
 μέγαλον ἐξημέρωσε !..
 μέγας ὁ νέος λουκουμάς
 καὶ καθ' ἑχθρὸς ἐκέρωσε.

Δόξα σοι, Καγκελάριε,
 Ρωμάνε τρισμακάριε,
 σὺ γὰρ ἡμῖν ἀνάστασιν περιχαρὴς ἠλάλαξες
 καὶ πάλιν τὸν ἀδόξαστον τῶν ἀλλοφύλων ἠλλαξες.

Δεῦτε καθέννας μας ὕμνων
 τοῦ κράτους τὰ συμφέροντα,
 τοῦ Πάσχ' ἄς σφάξῃ τὸν ἀμνόν
 τὸν ἀμαρτίας αἵροντα.

Δεῦτε πανηγυρίσωμεν
 τῶν προγομίων γίκας,
 κι' ἐν ὕμνοις ἄς γυρίσωμεν
 περὶ προγόνων θήκας.

Δεῦτε πάλιν ἐν χορδαῖς ἀνυμνήσωμεν ὄργανον
 τὸν Μινίστρον τὸν Ρωμᾶνον,
 ποῦ μᾶς 'σῆκωσε ὑψηλά
 κι' ἔκαμε τὸν Τσουκαλά
 γοερῶς ν' ἀναφωνῇ
 τὸ λαμὰ σαβαχθανί.

Χαίρε, Πάσχα προνομίω,
καὶ χαλάλι τὰ λεφτά,
ποῦ τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον
ἔδαπάνησε γι' αὐτά.

Πάσχα νέον ἑορτάζω σὰν πολίτης γηγενῆς
καὶ φυλὴν προνομιοῦχον προσκυνῶ γονυκλινῆς,
κι' εὐλογεῖτω τοῦ Ρωμανοῦ τὸ μονόκλ καὶ τὸ κοντύλι
κι' ἡ κορῶνα, πούχε πέσει 'στὸν Ρωμανοῦ τὴν Πύλη.

Ἀνυμνήσωμεν μὲ τοῦτον καὶ τὸν Κόντη τὸν ὠραῖον,
τὸν κομψὸν τὸν Κερκυραῖον,
τὸ μοντέλο, τὸ πιπίνι,
ποῦναι τζόγια μανιφίχ,
καὶ σηκόνει τὸ σκαρπίνι
'μπρὸς 'στὸν μῦτο τοῦ Τεφρήχ.

Ἀνυμνήσωμεν καὶ τοῦτον μὲ γλυκεῖς ὀργάνων ἤχους,
λούσωμεν αὐτοῦ τοὺς πόδας
μὲ τ' ἄρώματα τῆς μόδας,
ἀποσμήξωμεν δὲ τοὺτους μὲ τῆς κόμης τοὺς βοστρύχους.

Ὡν Χαμίτ ἐν τῷ Γιλδίχ κρότον αἰφνης ἤχηθεις
ἀπεκρύβη παρευθὺς.
Δέξου φίλων ἀδηφάγων
θαυμασμοὺς πολλοὺς κι' ἐπαίνους
ὁ τοῖς ξένοις διεξάγων
τὰ προνόμια τοῦ γένους.

Κάμφθητι πρὸς τῆς μερίδος τοὺς κοάζοντας βατράχους,
τοὺς πιστοὺς ἐν ἐπιγνώσει,
τοὺς πληροῦντας τοὺς στομάχους
τῇ τοῦ Κεντρικοῦ κενώσει.

Κομίσωμεν τὰ μῦρα μας 'στὸν Κόντη τὸν λεγόμενο,
κι' ἄς τὸν περιελείψωμεν σεινάμενο κουνάμενο,
Ψῆνω τὰρνὶ τῆς Πασχαλιᾶς, ρουφῶ τὸν ναργιλέ μου...
καὶ πάλιν ἐπανήλθομεν εἰς τὰ πρὸ τοῦ πολέμου.

Δὲν ἀφρήθη τίποτε δικαίωμ' ἀναφαίρετον,
δεῦτε λοιπὸν ἐξάρωμεν τὴν νίκη τὴν ἐξαίρετον,
δεῦτε καὶ πάλιν κόψωμεν κοτίνους ἀμαράντους
καὶ τῶν φυγόντων στέψωμεν τοὺς πόδας τοὺς ἀχράντους.

Ἐλλάς, τὴν θλίψιν τὴν μακρὰν
κατὰ Ταρτάρων στείλε,
κι' ὅτ' ἐκ τοῦ ξύλου σου νεκρὰν
ὁ Κορδονᾶς καθεῖλε,
ξένοι περιεπτύχθησαν τὸ τίμιόν σου σῶμα,
λαὸς δὲ πέριξ ἔκραξε μὲ τὴν ψυχὴν 'στὸ στόμα:
«δόξα 'στὴν συγκατάθεσιν τῶν ξένων φιλανθρώπων,
ποῦ τὸν κλεινὸν διέσωσαν τῆς ρητορείας τόπον.»

Ἄρπας χορδὰς δονήσωμεν
καὶ δεῦτε ν' ἀνυμνήσωμεν
τοῦ Ναυτικοῦ τὸν ἥλιον,
Βουδούρη τὸν Βασιλεῖον.

Ἡπίως ἄς θωπεύσωμεν
τὸν ὦμον τὸν γιγάντειον,
τὰ κύματ' ἄς ἱππεύσωμεν,
ποῦ φέρουν 'στὸ Βυζάντιον.

Ἐμπρὸς τοῦ προχωρήσωμεν
μὲ πρόσωπον στιλπνόν,
τοῦ πούρου τοῦ μυρίσωμεν
τὸν εὖοσμον καπνόν.

Ἐκ τῶν ἱστῶν ἀνήρτησε
τὴν εὐκλειαν τῶν πόντων,
ταμεῖα δὲ κατήρτισε
θωρακωτῶν μελλόντων.

Πρὸς τοῦτον σπεύδουν ναυαγοί,
πρὸς τοῦτον ξένοι ναυπηγοί,
κι' ὅλο παράδες τοῦ ζητοῦν εἰς τὰ καλὰ καθούμενα
γιὰ νὰ σκαρώσουν καὶ γιὰ μᾶς καράβια καὶ πλεούμενα.
Κάκεινος λέγει πρὸς αὐτοὺς: «τὰς συμφωνίας δέχομαι,
μὰ' ποῦ μᾶς 'μυριστήκατε πῶς μπόλικο τὸν ἔχομε;»

Μὲ μυρίστομον κραυγὴν
Βουδούρης ἐγεραίρετο,
ὅταν ἀνὸς πρὸς τὴν σφαγὴν
ὁ Τσάκωνας ἐφέρετο.

Ἐνδόξως γὰρ δεδόχασται, κι' ἐβόησαν πελάγη:
«σήμερα σὺν τῷ Κόκκορῃ κι' ὁ Τσάκωνας ἱεσφάγη».

Ὑμνεῖτε τοῦτον Αἰόλοι καὶ τῶν ἀνέμων βία
κι' ὠκεανοὶ βαρύγδουποι καὶ κάθε σκαμπαθία.

Ἀρμενιολάτην Τσαμαδὸν ὑμνήσεται ἐν ὀργάνοις
κι' ἐν ἤχηρσις τυμπάνοις,
τώρα μὲ τὴν Διοίκησιν τῶν ὅπλων συγκρουόμενον,
ἀλλὰ καὶ φιλιούμενον καὶ πάλιν ἀκούόμενον,
κι' αἰφνης ξαναμαλλόνοντα
κι' ἐκ νέου φιλιόνοντα,
κι' ἐκ τρίτου παραιτούμενον,
πλὴν πάλιν εὐνοούμενον
καὶ μὴ παραπονούμενον.

Ἄλλ' ὅμως πρὸς παραίτησιν γραπτὴν ἐτοιμαζόμενον
καὶ 'στὴν «Πρωίαν» προσφυῶς Γαζὴν ὀνομαζόμενον,
πλὴν πάλιν ὑπακούοντα
καὶ πρῦμαν ἀνακρούοντα,
πνιδνῶν τε κι' ὀρχούμενον,
ἐν ὕμνοις ἐποχούμενον,
λαμπρῶς λαμπαδουχούμενον,
τὴν θέσιν τοῦ γνωρίζοντα,
προστάζοντα κι' ὀρίζοντα,
καὶ τὸ σπαθί του τρίζοντα.

Ὑμνεῖτε καὶ Καραπάυλον, Δικαιοσύνης ἥλιον,
λευκοτρίχον κειμήλιον,
τὸν χαιρετῶντα Βασιλεῖς κι' ἐκ τῆς ἀμάξης πίπτοντα,
πλὴν πάλιν ἀνακλύπτοντα.

Ἰσχυρὸν ἱερόμενον τοὺς ἄλλους καταρρίψαι
τὸν ἄδικον κεφαλὰς πατάξαι καὶ συντρίψαι.

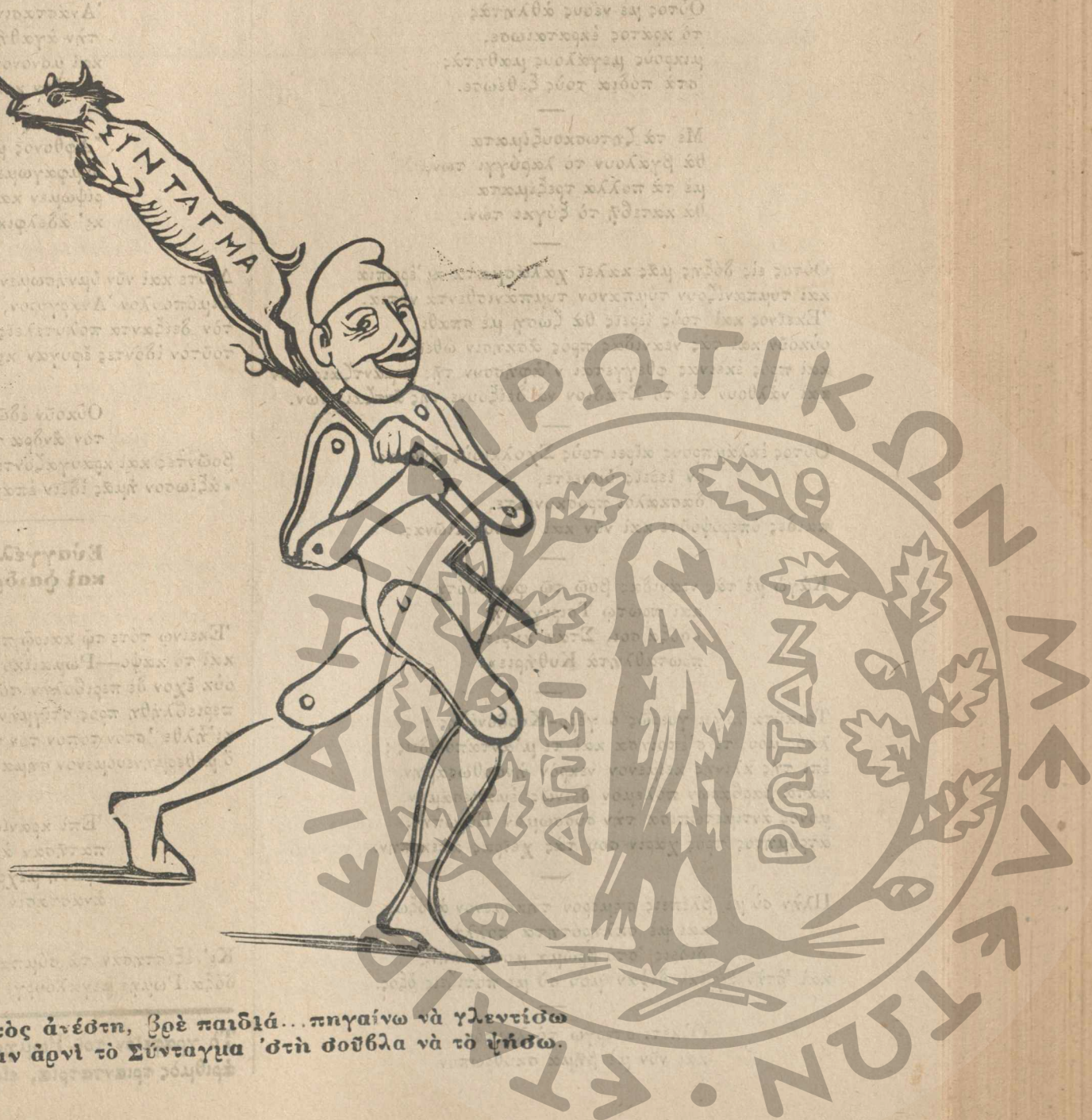
Ἰσχυρὸν καὶ Καραπάυλον, τὸν ἐν δικαίοις χαίροντα,
κατατῶν προβιασμοὺς εἰς τὸ Παλάτι φέροντα,
κατατῶν δ' ὕστερον καὶ τούτους ἀναβάλλοντα
καὶ ἀναβαλλόμενον 'στοὺς ἀποροῦντας ψάλλοντα,
καὶ ἀναπάγματα προβιασμῶν σκαρόνοντα
καὶ πάλιν ἀναβάλλοντα καὶ πάλιν ἐπιστρέφοντα
κατατῶν δικαστὰς μ' ἐλπίδας ὑποτρέφοντα.

Ἰσχυρὸν καὶ Καραπάυλον, ἄνδρα μπαρμπετοφόρον,
κατατῶν ἀγκυρὰν καὶ δεσμοτῶν ἀπώρων,
κατατῶν Πασχαλιᾶς δεσμὰ καὶ κρίκους λύοντα
κατατῶν τοῦ Κεντρικοῦ μὲ ζῆλον λαοσώστην,
κατατῶν πάλιν ἐν εἰρκταῖς μετὰ τὸ Πάσχα κλειόντα,
κατατῶν καὶ ἕκαστον τῆς Μιχαλοῦς χρεώστην.

Οὗτος πρὸ πάσης φυλακῆς
ὡς θεηγόρος Ἀββακούμ
πρὸς τοὺς νηστεύοντας γλυκὺς
ὑπόσχεται ραχάτ-λουκούμ.

Τὸν κύματι θαλάσσης βουτήσαντα Κυθήριον,
τὸν φωτοδότην Στάην, Παιδείας μεγαθήριον,
ὄρων ὁ Καββαδιάς πρὸς ὕδωρ κατερχόμενον
κι' ἐπάνω τῶν κυμάτων ὡς Τρίτωνα νηχόμενον,
τῷ φόβῳ συνεσθέθη, πλὴν βλέπων σε σωθέντα,
δεσπότη μου κι' αὐθέντα,
περιχαρῆς ἐβόα τὸ θαῦμα σου κηρύττων:
«δόξα τῇ διασώσει τοῦ δύτου τῶν ἀδύτων».

Ὑμνοῦμεν σε, Κυθήριε,
λογιωτάτων Σείριε,
σὺ γὰρ τῶν σπόγγων ἀλιεὺς καὶ τῆς θαλάσσης δύτας
ἀρχαίων ἀνέδειξες μαρμαρῶν τεχνουργίας.

Φ. — Χριστὸς ἀνέστη, βρε παιδιά... πηγαίνω νὰ γλεντίσω
καὶ δὲν ἀρνί τὸ Σύνταγμα 'ὅτ' ἐδοῦν νὰ τὸ ψῆσω.

σύ γὰρ κατέδυσ εἰς βυθὸν ἀπτόητος κ' ἐκούσιος
 ἔν' ἀναδύσῃ· ἔξ' αὐτοῦ κόσμος ἀρχαίων πλούσιος,
 κ' ἐκ τῆς φθορᾶς
 τῆς ἀλμυρᾶς
 φθοροποιῦ κευθμῶνος
 ἀφθαρτος μείνας μόνος,

διέσωσες, θαυματοργέ, τὸν κόσμον τὸν φθαρέντα,
 κ' εἶδες λαὸν φιλόρχαιον τὰ μάλιστα χαρέντα,

Διὸ καὶ κράζει πᾶς σοφός :

δόξα τῷ δείξαντι τὸ φῶς

εἰς Πύκτας, εἰς Ἀπόλλωνας, εἰς Πάριδας, εἰς Βοῦς,
 κ' εἰς ἔρευναν ὠθήσαντι στωμύλους καὶ βωβούς.

Δεῦτ' ἐν ψαλμοῖς ὑμνήσωμεν τὸν δύντην τὸν θαλάσσιον,
 ἐκεῖνος γὰρ ἐβρόντησε
 κ' οὐκοῦν ὑπερηκόντισε
 τὸν Εὐταξίαν τὸν Λοκρόν, τὸν μέγαν Ἀθανάσιον.

Οὗτος μὲ νέους ἀθλητὰς
 τὸ κράτος ἐκραταίωσε,
 μικροὺς μεγάλους μαθητὰς
 ὅτ' ἀπόδια τοὺς ξεθέωσε.

Μὲ τὰ ζητωσκουζίματα
 θὰ βγάλουν τὸ λαρύγγι των,
 μὲ τὰ πολλὰ τρεξίματα
 θὰ κατεβῇ τὸ ξύγκι των.

Οὗτος εἰς δόξης μᾶς καλεῖ χαλάσματα κ' ἐρείπια
 καὶ τυμπανίζουν τύμπανον τυμπανισθέντα νήπια.
 Ἐκεῖνος καὶ τοὺς ἱερεῖς θὰ ζώσῃ μὲ σπαθί,
 οὐκοῦν καὶ τὰς νεάνιδας πρὸς ἀσκήσιν ὠθεῖ,
 καὶ πρὸς ἐκεῖνας φθέγγεται ν' ἀφήσουν τῆς ρωμάντζαις των
 καὶ νᾶλθουν εἰς τὸ Στάδιον νὰ δείξουνε τῆς ἀντζαῖς των.

Οὗτος ἐκλάμπρους αἶρει τοὺς Σχολκίους ἀγῶνας,
 ὃν ἱερεῖς ὑμνεῖτε,
 δασκάλοι προσκυνεῖτε,
 παῖδες ὑπερυψοῦτε καὶ νῦν καὶ ὅσους αἰῶνας.

Κἀγὼ μὲ τὰς νεάνιδας βοῶ τῷ φωτοδότῃ
 καὶ πρώτῳ Τσιριγώτῃ:
 «δόξα σοι, Στάη κύριε,
 πρωταθλητὰ Κυθήριε».

Τοιαῦτα λέγει γοερῶς ὁ γέρο-Κορδονίδης :
 λαός μου, τί σ' ἐποίησα καὶ τί μ' ἀνταποδίδεις ;
 ἐπὶ τῆς κλίνης κείμενον νεκρὸν ἠνωρθώσάμην,
 κατὰ βαρβάρων πόλεμον δεινῶς ἐμαχεσάμην,
 μόνος ἀντιμετώπισα τὴν σύσσωμον Εὐρώπην,
 ἀτρόμητος πρὸς χάριν σου τὰς χεῖρας ἀπεκόπην.

Πλὴν σύ μὲ βλέπεις σήμερον τηκόμενον ἀδόξως,
 καὶ μὲ σκληρότητα πολλὴν
 δίδεις ὅτ' ἐν βρῶμα μου χολήν,
 καὶ ὅτ' ἐν ἀγρίᾳ διψᾷ μου σύ μὲ ποτίζεις ὄξος.

Οὐκέτι στέργω τὸ λοιπόν,
 καὶ νῦν μὲ βῆμα σκυθρωπὸν

πορεύομαι πρὸς τοὺς ἐμούς θεσμούς ἐγκωμιάσαι
 καὶ μέλλοντας συνδυασμούς ἐγκαίρως ἐτοιμάσαι,
 πάλιν δ' αὐτοῖς δωρήσομαι τὸ γηραιὸν Κορδόνιον,
 τὸ τὴν ζωὴν ἀείποτε παρέχον τὴν αἰώνιον.

Εἶπε τοιαῦτα θλιβερώς

ὁ Κορδονίδης ὁ λυγρός,
 καὶ σπύγγον ὄξους παρευθὺς
 λευκῇ καλὰ μὲν περιθεῖς
 μόνος ἐπὶ τῇ ἐαυτοῦ
 ἐνώπιον τῶν μαθητῶν.

Ἐθλίβησαν ἀριστερῶν μερίδων τροφοδόται,
 κ' ὄρωντες ἄφωνοι Βουλὴν,
 κατὰ κλειστον ἁμαρτωλὴν,
 ἐν ἀπαρτίαις δὲ πολλαῖς περιπεσοῦσαν τότε,
 οἱμοί, μὲ πόνον ἐκραζον, ὅτι πολλοὺς ἀκαίρως
 ὁ φλογερὸς κατέφλεξε τῆς ἀπαρτίας ἔρως.

Ἀνάστασιν Πατρίδος θεασάμενοι
 τὴν ἀγαθὴν μας μοῖραν εὐτυχήσωμεν,
 καὶ μονοῦ τὰς σπάθας μας σπασάμενοι
 μυρίζον κοχορέτσι τεμαχίσωμεν.

Ἀφθονος μᾶς παρέχεται τρυφή,
 συμφάγωμεν, πεινῶντες ἀδελφοί,
 ρίψωμεν καὶ τὰ κόκκαλα ὅσους σκύλους
 κ' ἀδελφικῶς σκυλεύσωμεν ἀλλήλους.

Δεῦτε καὶ νῦν ὑμνήσωμεν φωστῆρα μὴ φαίνόμενον,
 Σιμόπουλον Ἀνάργυρον, εἰς Αἴγυπτον πλανώμενον,
 τὸν δείξαντα πολυτελεῖς τοὺς σκύλους τῶν χασάπηδων,
 τοῦτον ἰδόντες ἔφυγαν κ' οἱ σκύλοι τῶν Ἀράπηδων.

Οὐκοῦν ἰδῶ τιμοῦν πολλοὶ
 τὸν ἄνδρα τὸν κυνοφιλῆ,
 βοῶντες καὶ κραυγάζοντες μ' εὐλάβειαν καὶ πίστιν:
 «ἀξίωσον ἡμᾶς ἰδεῖν ἐπάνοδον ταχίστην.»

Εὐαγγέλιον γνωστὸν καὶ φαιδρότητας μεστόν.

Ἐκεῖνῳ τότε τῷ καιρῷ προσήλθε νὰ πασχάσῃ
 καὶ τὸ καψο—Ρωμαῖκο μ' ἕνα σαθρὸν ἀκάτιον,
 οὐκ ἔχον δὲ περιβολὴν τὸ σῶμα νὰ σκεπάσῃ
 περιεβλήθη πρὸς στιγμὴν τὴν Δόξαν ὡς ἱμάτιον,
 κ' ἦλθε ὅτ' ἐν τῷ τόπῳ τὸν γνωστὸν Κορνίου τοῦ Κενοῦ,
 ὁ μεθερμηνεύμενος σημαίνει δίχως νόϋ.

Ἐπὶ κρανίων δὲ κενῶν
 πατήσαν ἀμετρήτων
 ὑψώθη μέχρις οὐρανῶν
 ἀνάστασιν κηρύττων.

Κ' ἐξέστησαν τὰ σύμπαντα βοῶντα : «φρίξον, ἦλιε,
 δόξα, Ρωμῇ μεγαλοῦργῇ καὶ ὅτ' ἐν λαλεῖν εὐκόλιε».

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτου,
 ἀριθμὸς τριακτατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.